

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μές' στὸν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τέλος μηνὸς Αὐγούστου... βαρέλῃα καὶ σκουπίδια,
χαμάλιδες, Μυλτέζοι, καὶ τόσα κουβαλίδια.

Ὅγδοντα τέσσερα μετροῦμε
καὶ τὸ στομάχι μας βαστοῦμε.

Τοῦ Δεληγιάννη ζάλη
καὶ κίνησις μεγάλη.

Κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἀκόμη ταξειδεύει,
τῶν προσφιλῶν Μολῶν τοῦ ἀσπάζεται τὸ χῶμα,
ἐκεῖ' στοὺς πατριώτας τοῦ ἐντόνως ρητορεύει,
κι' ἐκείνοι τὸν καταφιλοῦν μὲ θέρμην εἰς τὸ στόμα.
Εἰς ὅλους ἐπαγγέλλεται μεγάλας ὑποσχέσεις,
κι' ἐντὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν τὰς καλλιτέρας θέσεις.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπέμεινε 'στὰ κρύα,
δι' ὅλα ἐργαζόμενος μὲ δύναμιν ψυχῆς,
κι' ἐνῶ ἀκόμη πρὸ μικροῦ ἐκράτει μόνος τρία,
μὰ τώρα τέσσερα σωστὰ κρατεῖ ὁ δυστυχῆς.
'Εν τούτοις δὲν κουράζεται καὶ τρέχει ἀναμάτως,
ἀν καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ δὲν ἐννοῇ τὸ κράτος.

Μονάχα ὁ Ζυγομαλᾶς δὲν φεύγει δι' ἀδείας,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν στέκεται οὐδὲ στιγμήν ἀργός,
καὶ ὡς ἐκ τῆς μελέτης τοῦ διὰ τὰ τῆς Παιδείας
τὸν βλέπει σπανιώτατα καὶ ὁ Πρωθυπουργός.
Καὶ οὕτως ὁ Θεόδωρος ἐργάζεται μονάχος,
δραστήριος, ἀκάματος κι' ἀσάλευτος ὡς βράχος.

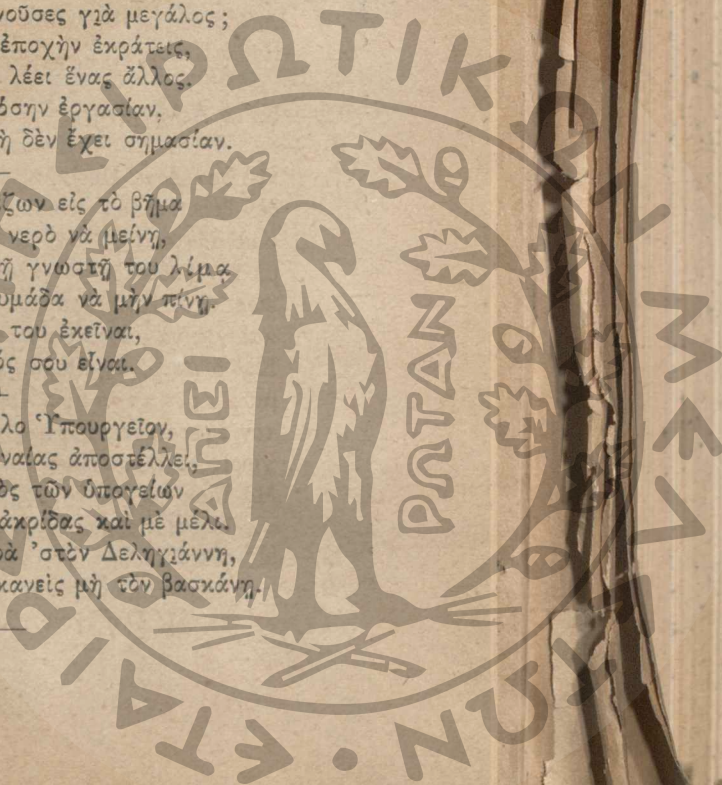
'Εἰς τὸν βλέπεις κι' ἑξαφνα φυτρώνει σ' ἄλλο μέρος,
δὲν εἰσπορεῖς τὰ μάτια σου ὁ ἴδιος νὰ πιστέψῃς...
λαλεῖ μετὰ τῶν πρέσβων πολλὰ ἰδιαιτέρως,
ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ τὸν Συγγρὸν ἀλλάζει ἐπισκέψεις,
ἐνῶ συγχρόνως μελετᾷ ἀπάντησιν ἐτοίμην
ἐπὶ τὴν Φιλιππούπολιν καὶ δι' αὐτὴν τὴν Σύμην.

Λοιπὸν κι' ὁ Γλάδστων κι' ὁ Βισμάρκ δειλῶς ἄς γονατίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόδωρον, ἐμπρὸς 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ μέσα εἰς τὸν κόρφο τοῦ καθένας μας ἄς φτύσῃ,
καθόσον εἶναι φοβερὸν κανεὶς νὰ τὸν βασκάνῃ.
Μὴν κάμνετε τὰ ἔργα τοῦ γνωστὰ 'στὴν κοινωνίαν,
κι' ἐξορκισμοὺς προφέρετε διὰ τὴν βασκανίαν.

Ποῦ εἶσαι σύ, Χαρίλαε, ὁ πρῶτος διπλωμάτης,
ποῦ μέσα 'στὸ Ῥωμαϊκὸ 'περνοῦσες γιὰ μεγάλος;
ἂν τρία εἰς τῆς δόξης σου τὴν ἐποχὴν ἐκράτεις,
ἀλλ' ὅμως τέσσερα κρατῶ σοῦ λείει ἕνας ἄλλος.
'Εκόμπαζες ἀγέρωχος 'στὴν τόσῃ ἐργασίαν,
ἐν τούτοις βλέπεις πῶς κι' αὐτὴ δὲν ἔχει σημασίαν.

Κι' ἂν δέκα ὥρας ἄλλοτε φωνάζων εἰς τὸ βῆμα
ὑπέφερες ἢ γλῶσσά σου χωρὶς νερὸ νὰ μείνῃ,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Θεόδωρος ἐν τῇ γνωστῇ του λήμα
θὰ μάθῃ γρήγορα κι' αὐτὸς σουμάδα νὰ μὴν πίνῃ.
'Επέρασαν αἱ μαλθακαὶ ὀρέξεις τοῦ ἐκεῖναι,
καὶ σήμερα κατὰ πολὺ ἀνώτερός σου εἶναι.

'Απὸ τὸ ἕνα 'βρίσκεται 'στὸ ἄλλο Ἰπουργεῖον,
'στὸ Γκαζοχωρὶ συνδρομὰς γενναίας ἀποστέλλει,
κατέρχεται ἀγνώριστος κι' ἐντὸς τῶν ὑπογείων
καὶ τρέφεται ὡς Πρόδρομος μ' ἀκρίδας καὶ μὲ μέλι.
Χαρὰ σὲ τέτοιον ἄνθρωπο, χαρὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ φτύσετε 'στὸν κόρφο σας κανεὶς μὴ τὸν βασκάνῃ.

Προσέρχεται κι' ο Φασουλής
έμπρός 'στο βήμα της Βουλής.

(Έμπρός 'στην Έξεταστικήν πολύ βιαστικώς
προσέρχεται κι' ο Φασουλής να δώσει ανακρίσεις,
κι' ο Πρόεδρος Μαυρομαράς, το γένος Τηνιακός,
διά ποικίλα και πολλά του κάμνει έρωτήσεις.
Μά κι' ο Δεβίδης βλοσυρώς τον Φασουλήν κυττάζει
και μ' ύφος αυστηρότατον κι' αυτός τον εξετάζει,
ένω παρέκει νωχελώς ο Λάπας χαμουρεύεται
κι' ο Πετούτης των Θηδών καθόλου δεν κουρεύεται.)

Μ.—Τσαι δέν μου λές, παρακαλώ, είσαι παπᾶς για πλάρι;
Φ.—Δέν είμαι τίποτ' απ' αυτά, και κάνε μου τη χάρη
να μέ αφήσης ήσυχο...

Μ.—Τότε λοιπόν ποιός είσαι;
Φ.—Φίλος πιστός του Περικλη...

Μ.—Καλά... και πώς καλείσαι;
Φ.—Έγώ καλούμαι Φασουλής, έλος μισαλό και χάρης.
Και συ ποιός είσαι;

Μ.—Βουλευτής και Τηνιακός τσαγκάρης.
Φ.—Χαίρω πολύ...

Μ.—Ευχαριστώ... χαίρω κι' εγώ επίσης.
Δε.—Και τώρα θα σᾶς κάμωμεν ολίγας ανακρίσεις.
Τί θρησκευμα λατρεύετε;

Φ.—Τὸν Λόγον τοῦ Μακράκη,
τὸ δίδαγμα τοῦ Σώμερβιλ και τοῦ Καλαποθάκη.
Λουθηρανός, Καλβινιστής, ορθόδοξος, Μασσόνης,
Έβραϊός, Τοῦρκος, Παπιστής, πρὸ πάντων δὲ Μορμόνος.
Δε.—Ποῦ ἐγεννήθης;
Φ.—Οὐτ' ἐγὼ καλά καλά δέν ξέρω.

Δε.—Κι' εἶθε δημότης Ἀθηνῶν;
Χ.—Βεβαίως...

Δε.—Σᾶς συχαίρω.
Φ.—Και μάλιστα τὴν κάλην σας ἐμαύρισα γενναίως,
ἐλπίζω δὲ κι' εἰς τὸ ἐξῆς, ἂν ἦμαι Ἀθηναίος,
να σᾶς μαυρίζω πάντοτε μὲ χίλια κοπιμέντα.

Δε.—Εὐχαριστῶ...
Φ.—Ἀ! τίποτε, τὸ ἔφερ' ἡ κουβέντα.
Δε.—Παρατηρῶ πῶς μένετε πιστὸς εἰς τὸ καθήκον.
Φ.—Χαιρετίζω, παρακαλῶ, 'στὸν κύριον Στεφάνον.

Μ.—Γιὰ τὸν Τρικούπη συμπαῖξ ἢ γιὰ τὸν Δεληγιάννη;
Φ.—Κι' ἀπὸ τοῦς δὲ ἐντύπωσι κανένας δέν μου κάνει.
Μ.—Ἰντα λοιπὸν ἐντάλματα ἐπῆρες;
Φ.—

Δέν ἐπῆρα...
να τρώω απ' τὴν τρέπη μου μὲ ἔγραψεν ἡ μοῖρα.
Μ.—Σημείωσε πῶς ἔλαβε δραχμὰς πεντακοσίας
διὰ ψευδεῖς στατιστικὰς και ἄλλας ἐργασίας.

Δε.—Και εἶχες προϋστάμενον τὸν κύριον Καζάξη;
Φ.—Ποτέ μου δέν τὸν 'γνώρισα, οὐτ' εἶται κἂν γιὰ χάρι.
Πληροφορίας ἔλαβα γιὰ τοῦτον ἀπὸ ἄλλους,
και ξέρω μόνον πῶς αὐτὸς ἐφεύρε τοὺς πασσάλους.

Δε.—Ἀναίρεσις λεχθέντων
κι' ἀστείως πῶς γραφέντων.

Γνωστοποιούμεν 'στὸ κοινὸν κι' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
πῶς τὸν Ρωμὴν κατέλαβε μεγάλη ἐντροπή,
διότι ἔγραψε προχθὲς πῶς ἡ ἐπιτροπή
εἰς βάρος τῶν εἰσπραξέων χορταίνει καρωτσάδα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δέν εἶχομεν καλὰς πληροφορίες,
ζητοῦμεν σήμερον pardon απ' ἑλᾶς τᾶς κυρίας.

Μ.—Κάθισε, ψεύτη...

Δε.—Λέγε μας ἐν πάσῃ συνειδήσει,
μ' ἐντάλματα δημόσια δέν 'πῆγες 'στὸ Παρίσι;

Φ.—Οὐτ' απ' ἐδῶ 'στὸν Πειραιᾶ ποτέ μου δέν ἐπῆγα
κι' ἐρώτα και τὸν Περικλη, τὸν μόνο μου κολύμπη,
λαβὼν ὁκτὼ ἐντάλματα ἀπὸ τὸν Βαρελιῶν.

Δε.—Ἦπιες νερὸ Καίσαριανῆς ἐντὸς τῶν Ὑπουργείων;
Φ.—Ἐγὼ ποτὶζομαι συχνὰ ἐκ τῶν Ὑδραγωγείων.

Μ.—Ἀς γράψωμεν πῶς τοῦτελλαν, χωρὶς αὐτὸς νὰ
ἀπὸ νερὸ Καίσαριανῆς ὁλόκληρον βαρέλι.

Δε.—Δέν σοῦδινε ὁ κύριος Τρικούπης σπερματοῦται;
Μ.—Δέν σοῦστελλε ὁ κύριος Δεμάθας ταιγαρέτα;

Φ.—Ἐγὼ δέν ἔλαβα ποτὲ ἀνάγκην σπερματοῦται,
γιατὶ 'μιλῶ 'στὰ σκοτεινὰ μετὰ τοῦ Περικλη,τοῦ,
κι' οὔτε θὰ γράψω πώποτε διατριβὴν καμμίαν
διὰ τὸ Ἰσοζύγιον και τὴν οἰκονομίαν.

Ἐνα κερί μου 'χάρισε μονάχα ὁ Καμπίτης,
ὁ παντοπώλης ὁ γνωστὸς και φίλος συμπολίτης,
καθ' ἣν ἡμέραν ἐν πομπῇ, ἐν ὕμνοις και ὄρχησις
ἐπῆγε εἰς τ' Ἀνάκτορα ὁ τότε Δεληγιάννης.

Και ταῦτα μὲν τὰ σύντομα ὡς πρὸς τὰ σπερματοῦται
και ἤδη σᾶς πληροφορῶ διὰ τὰ ταιγαρέτα,
πῶς δέν 'συνείθισα ποτὲ τὸ ἔτοιμο τσιγάρο,
και μόνον ἀποτσιγάρα καμμιὰ φορὰ φουμάρω.

Μ.—Γράψε... θυσιὰ ἐγίνε κεριῶν και σπερματοῦται
γιὰ ἕνα κάποιον Φασουλὴν και κάποιον Περικλητόν.

Δε.—Δέν 'πῆρες ἄλλο τίποτα;
Φ.—Ἐνα λαχείον μόνον,
ὅταν ὁ φίλος σας πατήρ πρὸ δεκαπέντε χρόνων
ἐξέθετο ἕνα σπῆτι τοῦ 'ψηλὸ 'στὴν λωταρίαν...
ἀλλὰ κανεὶς δέν μ' ἔδωσε ποτὲ πληροφορίαν,
ἂν εἰς τὸν λῶτο κάποτε αὐτὸ τὸ σπῆτι 'ὄγκηκε...

Δε.—Αὐτὸς ὁ μάρτυς, Πρόεδρος, παραπολὺ μὲς 'μπῆκε.
Μ.—Ἀπὸ τὴν Τῆνο ἔρχεσαι, διαβόλου παπαρδέλα;
Φ.—Ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι και 'στὴν κορφή κατέλα.

Μ.—Και δέν μου λές, βρέ Φασουλῆ, ἐπῆγες εἰς τὴν Τῆνο;
Φ.—Κι' ἐγὼ ἐπῆγα μιὰ φορὰ εἰς τὸν καιρὸ ἐκεῖνα,
τὸ ἔμαθα τόσα πράγματα τσαι ὅλη σας τὴν ψυχήν,
τσαι τὸ θρακοῖ σου τσαιεταί τσαι τὸ φουφού λά βράδα...

Μ.—Τσαι σμπάμ τσαι σμπόμ, βρέ Φασουλῆ, τσαι τὴν κατ' ἄνδρα
[πάντα αἰετ]

τσαι ὅλη τὴν Ἀνάστασι ὁ δῆλος τὴν 'πῆρε.
Μά δέν μου λές, γιατί δέν πᾶς δημότης εἰς τὴν Τῆνο;
Φ.—Ἐκεῖ πιστεύω 'στὸ ἐξῆς διὰ παντὸς νὰ μείνω,
να δέωμαι θερμῶς γιὰ σᾶς και γιὰ τὸν Δεληγιάννη.

Μ.—Πολὺ καλὰ... μᾶς 'φώτισες και τόσο μόνο φθάνει.

Σύστασις δι' ἐν ὠραίων
βιβλιοπωλείον νέον.

Ἄσπερ ἄνθρωπος ἔχει παντοδαπὴν βιβλίαν,
ὡς τρέξη 'στῆς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, 'στοῦ Λάμπρου ἀπὸ κάτω,
μ' Ἑλληνικὰ και ξένα συγγράμματα γεμάτα.

Μεγάλως συνιστάται εἰς ὅλους παρ' ἡμῶν,
διότι κι' εὐθηνίαν θὰ εὑρετε τιμῶν.

Ἄσπερ ἄνθρωπος ἔχει παντοδαπὴν βιβλίαν,
ὡς τρέξη 'στῆς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, 'στοῦ Λάμπρου ἀπὸ κάτω,
μ' Ἑλληνικὰ και ξένα συγγράμματα γεμάτα.

Μεγάλως συνιστάται εἰς ὅλους παρ' ἡμῶν,
διότι κι' εὐθηνίαν θὰ εὑρετε τιμῶν.

Εἰς τὸν Παράδεισο, καλέ, τί θαύματα μεγάλα!
να στέκη μὲ τὰ τέσσερα κατόικα 'στὴ μπουκάλα.

Ἐπιστολὴ Πετράκη βουλευτοῦ
πρὸς τὴν Μεγαλειότητα Αὐτοῦ.

Ἀθήνα, εἰκοσι ἐπτὰ τοῦ φθίνοντος Αὐγούστου.
Μεγαλειότηα!

Ζητῶ κι' ἐγὼ κατὰ καθήκον
ἐξηγήσῃ τῆς πράξεως αὐτῆς τῆς ἀνηκούστου,
ἥτις πῶς εἶναι δυνατόν, τίτλος σ' ἐμὲ ἀνήκων,
να πῶ εἰς τὰς χεῖράς σας αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
και να περιοδεύετε μ' αὐτὸν 'στὰ ξένα μέρη;

ὦ! καί, Μεγαλειότηα, ἡ χάρης σας μεγάλη,
ἀλλ' ὅμως πῶς τὸ θέλετε ἐξ ἄλλου να ξεχάσω
τὴν ἀσυνείδητη ποδὴ ἐκεῖνου τοῦ μπακάλη,
ποὶ ἀπὸ τριῶν ἔλειψε τὴν ἐκλογὴν νὰ χάσω;
Ἀκόμη εἶδω χρήματα διὰ τὴν τότε νίκην,
και μάλιστα ὑψίσταμαι και ταδερνιζήρ δίκην.

Δέν ἐνθυμήσθε, Βασιλεῦ, τὸ τί συνέβη τότε;
πῶς μὲ ζουρνάδες ἤρχοντο, νταούλτζα και σινιάλα
εἰς ἀγέρας κι' ἐλευθεροὶ τῶν Ἀχαρνῶν δημόται;
πῶς μοῦκαμαν τῆς κῆμαρς, πῶς μοῦκαμαν τὴν σκάλα;
πῶς ἐγίνε τὸ σπῆτ' μου ὡς εἶδος μπουραρίας,
και ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς τότε ἱστορίας;

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ τραγικὰ και κωμικὰ συμβάντα,
δπόταν τῆς πολιτικῆς τὴν τὴν παραιτήσω,
'στὰς προσφιλεῖς μου Ἀχαρνὰς θ' ἀποσυρθῶ γιὰ πάντα,
κι' ἄχρους ἐκεῖ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου μου θὰ ζήσω,
και θὰ μοιράζω κάρτ βίζιτ 'στὴν πόλιν Ἀθηνῶν.
«Πετράκης, πρῶην βουλευτὴς και Κόμης Ἀχαρνῶν».

Ἄν θέλετε ἰν κόνι το 'σταυρὸ ξένους να περνάτε,
μὴ κλέπτετε τὸν τίτλον μου, τὸν μόνον θσαυρόν μου,
διότι ὅπου φύγετε, διότι ὅπου πάτε,
θὰ ἐρχομαι κατόπισιν σας ζητῶν τὸ δίκαιόν μου.
'Ἄλλως τε δέν ἐπιθυμῶ, παρὸλ ντ' ὄνερ, ποτέ μου
να καταφύγω ὅπου δεῖ, Μεγαλειότηατέ μου.

Ὡς βλέπετε ὁ τίτλος σας μ' ἀνῆκει, κι' ἐπομένως
ἀλλάξτε πρὸς χάριν μου ὀλίγον τ' ὄνομά σας,
εἰδ' ἄλλως σᾶς εἰδοποιῶ σαφῶς και ὀρισμένως,
πῶς τρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ 'βρῆτε τὸν μπλεᾶ σας.
Ταῦτα και μένω, κύριε, μὲ ὕψος ταπεινόν,
δ ἔσχατος ἐκ τῶν ὁκτὼ και Κόμης Ἀχαρνῶν.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Δὲν 'πῆγες 'στὸν Παράδεισο νὰ 'δῇς ἐκεῖ ἀρκουδαίς, πολλὰ σκυλιὰ διάφορα, κατσίκαις καὶ μαῖμούδαις, ποὺ μὴ ἀρκουδα στρέφεται σὲ μὴ μεγάλη μπάλα, ποὺ ἡ μαῖμούδαις κάθονται εἰς τὰ σκυλιὰ καθβάλα, νὰ 'δῇς τὸν μάγειρα Κοκό, νὰ 'δῇς τὴν Καρολίνα, ποὺ μπαينوγαίνουν βιαστικά κι' οἱ δὲ μὲς 'στὴν κουζίνα, νὰ 'δῇς μὲ τί ταχύτητα τὰ δρό των πόδια σύρουν, νὰ 'δῇς μὲ τί εὐγένεια κι' ἀνατροφή σερβίρουν, νὰ 'δῇς καὶ τὸν διευθυντὴ μὲ βίτσα εἰς τὸ χέρι πῶς διευθύνει πατρικῶς τῶν ζώων τὸ ἀσκέρι, παραπολὺ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη, χωρὶς σουμάδα νὰ ρουφᾷ καὶ σχέδια νὰ κάνῃ.
- Π.—Βρὲ τί μοῦ λές; κι' ἐγὼ, μωρέ, ἀκόμη δὲν τὰ εἶδα.
- Φ.—Μὰ σὺ ἀφ' ὅ,τι γίνεται ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα οὐδὲν ἀκούεις ἐξ ἑνός, οὐδὲν ἐξ ἄλλου βλέπεις, καὶ ὁλοένα σκέπτεσαι πρὸς πλήρωσιν τῆς τσέπης.
- Π.—'Ορθὰ μοῦ λέγεις, Φασουλῆ, καὶ δίκαια συνάμα, ἀλλ' ἔμω, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ τα κατὰ γράμμα.
- Φ.—Λοιπὸν ἐνόςψ' ἐβλεπα ἐκεῖνα τὰ σπουδαία, τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ!.. μοῦ ἤλθε μὴ ἰδέα: Αὐτὸς ὅπου τετράποδα 'μπορεῖ νὰ διευθύνῃ, αὐτὸς ὅπου προστάγματα καὶ 'στῆς ἀρκού' αἰς δίνει, αὐτὸς ὅπου τάνήμερα θηρία τὸν φοβοῦνται, τάχα καὶ τὰ τετράποδα, ποὺ Ἕλληνες καλοῦνται, μὲ πᾶσάν του προσπάθειαν 'μπορεῖ νὰ ἡμερώσῃ; ἐγὼ νομίζω πῶς ποτὲ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Δὸς του μαγκούραις, σίδερα καὶ βούνερα καὶ ξύλα, θανατηφόρα ὄργανα πολλὰ τε καὶ ποικίλα, κάμε τον Πρόεδρον βουλῆς, ἕνα κουδοῦνι δὸς του, κι' ἀντὶ γὰρ ζῶα μάζεψε τοὺς βουλευτὰς ἐμπρὸς του, καὶ θὰ ἰδῇς, σὲ βεβαιῶ, πῶς μ' ὅλους του τοὺς κόπους ζωωδεστέρους ἀπὸ πρὶν θ' ἀφήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εὐκολώτερον τὸ τίγρεις τιθασεῖν, παρὰ τὸ κυβερνᾶν Ῥωμηοὺς κι' Ἑλλήνων βασιλεύειν.
- Π.—'Αφσ' αὐτὰ τὰ θλιβερά, διότι μὲ συγχύζεις, καὶ τὴν πτωχὴν καρδίαν μου καὶ τσέπην ἀπελπίζεις.
- Φ.—Παραίτησε τὴν θλίψιν σου καὶ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ μάθε ὅτι ἐκποιοῦν εἰς τὴν δημοκρασίαν τὸ ἕνα κι' ἄλλο σύνεργον τῶν καπνοκοπτηρίων, μεθ' ὅλων τῶν καπνοφαντῶν καθὼς καὶ τῶν κτιρίων. Καὶ θὰ ἰδῇς, βρὲ Περικλῆ, ἀκόνια μέσ' 'στὴ μέση,

- τροχοῦς, χαδάνια, μηχανὰς καὶ ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, καὶ 'στὸ Ἀναβρυτήριον θ' ἀκούγῃ τὸν ντελάη νὰ σοῦ φωνάζῃ «ἀλὰ τρέ» μὲ δύναμι μεγάλη. «'Ορίστε 'στὴν διάλυσιν τῶν καπνοκοπτηρίων, τῶν χαδανιών, τῶν ἀκονίων καὶ τῶν τροχλητρίων, καὶ ἀλὰ ντοῦε, ἀλὰ τρέ, γιατί θὰ πάρῃ τέλος...» κι' ἴσως ἐκεῖ παραιτυχῶν ὁ κύριος Σερτέλας αὐτὸ τὸ θεῖμα τὸ σπα νὸ ν πανολεθρίου μοῖρας, θὰ πάρῃ γὰρ τὰ γένεια του ἀκόνια καὶ κοπήρας. Οὕτω λοιπὸν ἀνέτειλεν ἡμέρα, Περικλέτο, ὅπου δὲν θ' ἀγοράζωμε καπνὸ μὲ τὸ πακέτο. Μὲ μὴ δεκάρα 'στὸ ἐξῆς ἐκτὼ καὶ δύο πέντες, καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον κι' ἐμένα θὰ τρατέρησῃ, κι' ἔτοι λοιπὸν καπνίζοντες 'φθηνὰ κι' ἀδικήματα, θὰ κρίνωμεν πῶς εἴμπορεῖ ν' ἀνθρωθῇ ὁ τόπος.
- Π.—Χαίρε, κλεινὲ Θεόδωρε, ὦ ὡτερ κι' εὐεργέτα, διότι σὺ κατήγγηρες τὰ φοβερά πακέτα, οὐ ἀφθονον καπνὸν σκορπᾷς σὰν βαποριῶ φουγάρο, καὶ θὰ μοῦ δύνουν ποῦ καὶ ποῦ οἱ φίλοι μου τοῖγάρο.
- Φ.—Θὰ παύσουν τῶν καπνοφαντῶν τοὺς παμπληθεῖς ὁμίλους, θὰ παύσουν τοὺς διευθυντὰς καὶ τόσους ὑπαλλήλους, κι' οἱ καπνοφάνται τῶρα πῶς θ' ἀφήσουν τοὺς κοπτήρας καὶ θὰ τοὺς βλέπῃς 'στὴν βουλὴν ὡς μουσικῶς κλητήρας. Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πλήρης ἱστορίας, εἰς μνήμην ἀνεξάλειπτον τοιαύτης σωτηρίας, κοντὰ 'στῶν ἄλλων του σταυρῶν καὶ ταινιῶν τὸ πλήρες καὶ ἰὰς ταινίας τοῦ καπνοῦ θὰ φορτωθῇ 'στὸ στήθος. Τί εὐτυχία, Περικλῆ, μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη! Τέσσερα κι' ἕνα ἔλα μας τὰ καμπαέτια κάνε. Ἐκτὸς δὲ τοῦτου σκέπτεται κι' ἄλλην τινὰ θυσίαν... θὰ ἐκτεθεῖν, ὡς ἔμαθα, εἰς τὴν δημοκρασίαν καὶ ἔλα τὰ πληρώματα τοῦ στόλου μας ἀκόμα, διότι ἐστερήθησαν τοῦ κυβερνήτου Ῥώμα, διότι κι' ὁ Κριεμάμπτης, σατράπης τῆς Τουρκίας, τὴν Σύμην ἡλευθέρωσεν ἐκ τῆς πολιορκίας, κι' ἀφοῦ ἐπερατώθησαν τὰ ἐν Φιλιππουπόλει, πρὸς τί νὰ μὴν ἐκποιηθεῖν κι' οἱ ἐθνικοὶ μας στόλοι; Ἐλπίζω δὲ μετ' αὐτοῦ πολὺ εἶ' ἔλλειψιν κινδύνων πῶς ὅλον θὰ ἐκποιήθῃ τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων.
- Π.—Τὰ χεῖλη σου ἐπρόφεραν μεγάλην βλασφημίαν, καὶ δέξου εἰς τὴν βράχην σου σάραντα παρὰ μίαν.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαιτείων

— μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφανά τῶν «Εὐφρονούντων»
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια

— νύκτα μέρα συζητούνταν,
— κατ' ἐξῆς ἄλλους τόσους
— καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.